

Arrest

nr. 106 318 van 4 juli 2013
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 15 februari 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 25 januari 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 8 mei 2013 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 27 mei 2013.

Gelet op de beschikking van 14 juni 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 juni 2013.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat W. VANDEVOORDE, die verschijnt voor de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1.1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“De eerste asielaanvraag van verzoeker werd geweigerd bij 's Raads arrest nr. 62 846 van 8 juni 2011 omdat zijn asielrelaas ongeloofwaardig is.

Eens hij een beslissing over een bepaalde asielaanvraag heeft genomen, heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wat die aanvraag betreft, zijn rechtsmacht uitgeput (RvS 19 juli 2011, nr. 214.704). Hij mag derhalve, zonder het principe van het gewijsde van een rechterlijke uitspraak te schenden, niet opnieuw uitspraak doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot

eerdere asielaanvragen werden beoordeeld en die als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens wanneer een bewijselement wordt voorgelegd dat van aard is om op zekere wijze aan te tonen dat die eerdere beslissingen anders zouden zijn geweest indien het bewijselement waarvan sprake ten tijde van die eerdere beoordelingen zou hebben voorgelegen. Dit neemt echter niet weg dat hij bij de beoordeling van een latere asielaanvraag rekening mag houden met alle feitelijke elementen, ook met elementen die resulteren uit verklaringen die gedurende de behandeling van een eerdere asielaanvraag zijn afgelegd.

De bevoegdheid van de Raad is beperkt tot de beoordeling van de in de huidige asielaanvraag aangehaalde nieuwe elementen en de mogelijke gevolgen hiervan bij een eventuele terugkeer naar het land van herkomst.

In zijn tweede asielaanvraag brengt verzoeker geen enkel nieuw element aan. Hij beperkt zich tot het volharden in het ongeloofwaardige relaas van zijn eerste asielaanvraag en het bijbrengen van enkele nieuw stukken ter staving daarvan. De Raad stelde bij arrest nr. 62.846 van 8 juni 2011 vast dat het asielrelaas van verzoeker ongeloofwaardig was gezien (i) verzoeker gelogen had over zijn leeftijd, (ii) er geen enkel geloof kon worden gehecht aan zijn beweerde herkomst uit Qarghayi, provincie Laghman, gezien hij dat niet kon staven met minimale en evidente achtergrondkennis over de geografie en het dagelijkse leven aldaar.

Te dezen vermag het voorleggen van een Afghaans paspoort en een geboorteakte, beide documenten afgeleverd door de Afghaanse ambassade in België geen afbreuk te doen aan de vaststelling dat er geen geloof kan gehecht worden aan verzoekers beweerde afkomst uit Qarghayi, provincie Laghman. Immers deze documenten zijn blijkens het schrijven van de Belgische ambassade louter verkregen op basis van verzoekers verklaringen en gelet op 's Raads arrest nr. 62.846 van 8 juni 2011 is het duidelijk dat er van geloofwaardige verklaringen geen sprake is. Bovendien bieden noch het paspoort noch de geboorteakte enige indicatie over verzoekers werkelijke verblijfplaats(en) en de hieraan verbonden levenssituatie in de jaren voor zijn komst naar België. Zowel de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen als de Raad verkeren in het ongewisse over waar verzoeker voor zijn aankomst in België in Afghanistan of elders leefde, onder welke omstandigheden, en om welke redenen hij zijn werkelijke streek van herkomst verliet. Het belang van de juiste toedracht over deze periode kan niet genoeg benadrukt worden. Het betreft immers de plaats en de tijd waar verzoeker de bron van zijn vrees situeert. Bovendien sluit dit paspoort niet uit dat verzoeker de nationaliteit van een ander land bezit of dat hij in een ander land een beschermingsstatus geniet of als vluchteling werd erkend.

Wat betreft het attest dat aangeeft dat verzoeker school liep in Qarghayi en de brief van de dorpsverantwoordelijken van Deh Mazang, stelt de Raad vast dat deze documenten de geloofwaardigheid van verzoekers asielrelaas niet kunnen herstellen. Documenten hebben immers slechts bewijswaarde voor zover ze geloofwaardige verklaringen ondersteunen. Een lezing van bovenvermeld arrest maakt afdoende duidelijk dat er in casu van geloofwaardige verklaringen geen sprake kan zijn.

Aldus worden geen bewijselementen aangebracht die van die aard zijn dat zij op zekere wijze aantonen dat 's Raads arrest nr. 62.846 van 8 juni 2011 anders zou zijn geweest indien deze elementen alsdan zouden hebben voorgelegen. De tweede asielaanvraag bevat verder geen geloofwaardige elementen die aanleiding kunnen geven tot het in aanmerking nemen van een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade die zich zou hebben gemanifesteerd na het vellen van voormeld arrest en onafhankelijk van het daarin ongeloofwaardig bevonden relaas.

Gelet op de ongeloofwaardigheid van verzoekers beweerde herkomst uit de provincie Laghman, is het betoog van verzoeker over de geweldsituatie aldaar een irrelevant gegeven, waarop de Raad derhalve niet dient in te gaan. Wat betreft een eventueel risico op ernstige schade die verzoeker zou lopen bij terugkeer naar Afghanistan in zijn geheel, merkt de Raad op dat de veiligheidssituatie per streek sterk verschilt en er derhalve een regio-gebonden analyse moet worden gemaakt. Alvorens een dergelijke analyse kan geschieden is vereist dat de Raad beschikt over de correcte informatie aangaande de regio van herkomst van verzoeker. Hoger bleek dat verzoeker, in weerwil van de medewerkingsplicht die op hem rust, niet bereid blijkt om deze informatie aan de Raad kond te maken, waarmee hij zelf elk onderzoek naar de aanwezigheid van een reëel risico op ernstige schade in zijn hoofde onmogelijk maakt.

Deze vaststelling volstaat om de in het verzoekschrift aangevoerde middelen niet verder te onderzoeken, omdat dergelijk onderzoek in elk geval tot geen ander besluit betreffende de gegrondheid van de asielaanvraag kan leiden.

Gelet op het voorgaande lijkt verzoeker niet in staat om aan te tonen dat hij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat hij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Afghanistan.”

1.2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

1.3. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

Artikel 39/59, §2 van de vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Ten aanzien van de verzoekende partij is dit een onweerlegbaar vermoeden. Naar analogie met de (vaste) rechtspraak van de Raad van State inzake artikel 4, vierde lid van het koninklijk besluit van 5 december 1991 tot bepaling van de rechtspleging in kort geding voor de Raad van State (RvS 16 juni 1998, nr. 74.288) mag ten aanzien van de niet verschijnende noch vertegenwoordigde verwerende partij worden aangenomen dat er het vermoeden geldt dat deze partij instemt met de vordering, maar dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen er evenwel niet in alle omstandigheden toe gehouden is op dat vermoeden in te gaan. Dit zal met name niet het geval zijn wanneer hij tot de vaststelling komt dat de vordering duidelijk niet voldoet aan de ontvankelijkheids- of gegrondheidsvoorwaarden (zie G. DEBERSAQUES en F. DE BOCK, “Rechtsbescherming tegenover de overheid bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen”, Brussel, Vrije Universiteit Brussel, 2007, nr. 49).

1.4.1. *In casu* blijkt uit de bespreking hieronder dat aan de grondvoorwaarden niet is voldaan, omdat verzoekende partij niet aantoont dat zij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Afghanistan.

1.4.2. Ter terechtzitting alwaar verzoekende partij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de beschikking van 8 mei 2013, stelt verzoekende partij dat er een zeer moeilijke situatie is ter plaatse en er voor haar geen vestigingsalternatief is.

De Raad stelt vast dat verzoekende partij volledig voorbij gaat aan de in de beschikking van 8 mei 2013 opgenomen grond. Zo werd gesteld dat het voorleggen van een Afgaans paspoort en een geboorteakte, beide documenten afgeleverd door de Afgaanse ambassade in België in het kader van de huidige asielaanvraag van verzoekende partij geen afbreuk vermag te doen aan de in 's Raads arrest nr. 62 846 van 8 juni 2011 gedane vaststelling dat er geen geloof kan gehecht worden aan de beweerde afkomst van verzoekende partij uit Qarghayi, provincie Laghman. Wat betreft een eventueel risico op ernstige schade dat verzoekende partij zou lopen bij terugkeer naar Afghanistan in zijn geheel en de opmerking dat er voor haar geen vestigingsalternatief is, merkt de Raad op dat de veiligheidssituatie per streek sterk verschilt en er derhalve een regio-gebonden analyse moet worden gemaakt. Alvorens een dergelijke analyse kan geschieden, is vereist dat de Raad beschikt over de correcte informatie aangaande de regio van herkomst van verzoekende partij. Hoger bleek dat verzoekende partij, in weerwil van de medewerkingsplicht die op haar rust, niet bereid blijkt om deze informatie aan de Raad kunde te maken, waarmee zij zelf elk onderzoek naar de aanwezigheid van een reëel risico op ernstige schade in haar hoofde onmogelijk maakt.

1.5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond. Bijgevolg toont verzoekende partij niet aan dat zij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Afghanistan.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier juli tweeduizend dertien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,
mevr. K. VERHEYDEN,

kamervoorzitter,
griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M.-C. GOETHALS